

— Право си е. Оголиха ни, учителю! Тѣ нѣмаха Бога!
— обади се единъ отъ селянитѣ, — прѣгърбенъ, възстаръ, съ
хиляди бръчки на лице.

— Сега е врѣме да имъ туримъ, кракъ, чичо Димо!

— А, бе, то дано отъ горѣ сторятъ нѣщо, а то . . .

— Отъ горѣ, кажешъ, ама я примислете, дѣ да знаятъ
хората, кждѣ ви васъ най-боли?

— Знаятъ тѣ, учителю, знаятъ . . . Ка'щѣло да не знаятъ
И царщински, и окръжни, та че и общинскитѣ . . .

— А кмега? Кой да знае, че . . .

— Добъръ ви вечеръ, хора! — грѣмъкъ поздравъ прѣ-
късна разговора.

Изъ една горска пѣтека неусѣтно бѣше се озовало ви-
соко голобрадо момче съ мургаво лице. То бѣше облѣчено
въ нѣкаква униформа отъ бозявъ шаякъ и се държеше
спретно — не приличаше на пѣшеходѣ.

— Драгое! — посрѣщна го сърдечно Странджевъ.

— А, Драгой Бойчовиятъ, — зашушукаха селянитѣ.

Изъ подъ една кола пѣргаво се измъкна дѣте.

— Мале, вуйчо, вуйчо! — викна то и отърча при пѣтника.
Драгой замилва дѣтетото. Отърча и майката, Драгоева сестра.

— Кждѣ е свако? — нетърпеливо запита Драгой.

— Пасе воловетѣ . . . да го повикамъ ли!

— Повикай, го, сестро . . . Други, наша рода, има ли?

— Има, има . . . всички сж съ воловетѣ . . . ей сега! —
шурна селянката.

— За Българово ли? — обърна се Драгой къмъ Странжева.

— Да, да.

— Значи, заедно? Тѣ тамъ още царуватъ! —

— О, да! — и Странджевъ топло протегна на Драгой ръка.

Слѣдъ малко група селени бѣха обкръжили огъня.
И дълго звѣздитѣ нѣмо трептѣха надъ тая група, въ която
двѣ бурни въ живота още души се силеха да пробудятъ въ
околнитѣ си своитѣ чувства и пориви. Тъмнитѣ хора лека-по-
лека наостриха уши, почнаха да се оглеждатъ и чинѣше имъ
се, че сжщо тѣй, тревожно се вслушва и околниятъ шубракъ.
Послѣ тѣ се раздѣлиха.

— Идете сега въ града и разпитайте, — казваше имъ Стран-
джевъ: ще видите, че е врѣме. Днесъ е четвъртъкъ, вие ще
се върните въ сжбота, а до тогава ние ще подигнемъ селото
па въ недѣля — зелъ — далъ . . .

Драгой повика настрана двамината си роднини и своя
свако, па имъ шушна дълго.

— Родъ ни е — думаше имъ; ама — ще го махнемъ:
стига му!

— А бе, като рекатъ комшиитѣ . . . — отврѣщаха тѣзъ.